

Potrivit parerilor “neutre”, manifestatiile tineresti din ultimele zile semnifica, in primul rand, trezirea constiintei civice la generatia noua. Fie ca esti pro sau impotriva, nu ai cum sa nu aplauzi, ni se spune, actiunea junilor din toata tara, solidarizati impotriva clasei politice, a corporatiilor, a capitalismului, a socialismului (o minoritate), impotriva a tot si toate. Cu haine sic, discursuri elaborate si sloganuri istete, noii protestatari se detaseaza inevitabil de figurile terne ale revoltelor sindicale sau de partid. Mai mult, ne spune cineva, acesti (vesnic) copii (re)educati in fata calculatorului, au devenit imuni la propaganda si la manipularea desfasurata prin intermediul mass-media. Isi iau informatia cu ajutorul internetului, “butonează tot timpul smartphone-ul, nu poți să-i duci de nas așa ușor: știi să-și caute singuri informația relevantă, comunică mai departe ce au aflat, au o prudență

sănătoasă față de comunicatele oficiale și au învățat să detecteze minciunile politicianilor”. Mai mult, nici macar o intoxicare mai subtila, potrivit careia protestele sunt finantate de Soros&co. nu mai prinde la generatia noua. Sau cel puțin, asa ne asigura Mircea Vasilescu, presedintele fundatiei Soros in Romania.

Dar sunt cateva probleme mai adanci, legate de aceasta perspectiva asupra lucrurilor, indiferent de banii “filantropilor” occidentali sau de idealurile ecologiste ale tinerilor. (Nu ca nu ar fi suficient de relevant ca umbra sponsorului stangii de pretutindeni pluteste deasupra mitingurilor sau faptul ca singurul motiv mai breaz pentru care s-a gasit generatia emancipata sa iasa in strada tine in buna masura de un ideal socialist, directionat impotriva unui proiect cel puțin la fel de socialist).

Prima dintre ele priveste forma de manifestare a protestului, si anume revolutia, fie ea si pasnica, pana acum. Gena modernitatii e prin definitie revolutionara (de la francezi incoace, cel puțin, daca nu chiar de la Revolutia Papala), asa ca nu ar trebui sa ne mire prea tare acest lucru. Relativ curios este, inasa, cat de multi oameni trag nadejde de mai bine din fervoarea revolutionara, in pofida asteptarilor mereu inselate. In aceste conditii, nici nu au vreo

semnificatie speciala motivele protestelor. Iar aici ma unesc si eu cu opiniile “echilibrate”, doar ca, spre deosebire de ele, nu vad niciun motiv de sarbatoare. Ba dimpotriva. Pentru ca daca esenta revolutiilor (moderne), dupa Voegelin, o constituie variantele mai mult sau mai putin tari de milenarism, “immanentizarea Eschatonului”, sau progresivismul (“totul se află într-o schimbare continuă și prin urmare toți trebuie să se schimbe. Singurul fapt neschimbător, inevitabil este însăși revoluția” – Vladimir Moss), atunci prin insasi strategia adoptata rezultatele vor fi, in cel mai bun caz, dezamagitoare. Sigur ca nimeni din Piata nu se gandeste sa aduca Raiul la Universitate, desi pasiunea ecologista are radacini religioase indubitabile, insa e vorba de dezvoltarea unei culturi a protestului radical, in care politica se tranforma in religie. Iar ceea ce pare ca ii incanta la culme pe observatorii de pe margine este tocmai dezvoltarea acestui ferment instabil, chiar daca pentru moment nu sunt mari motive de entuziasm.

Apoi, si in conditiile unei prezumtii de nevinovatie asupra mijloacelor si scopurilor (nu cred ca e cazul aici), daca se poate desprinde vreo lectie din istoria revolutionara, este manipularea grosolana a participantilor de catre o oligarhie bine organizata. Chiar cand se pleaca la drumul revolutiei cu idei inaltatoare si sentimente curate, rezultatul va fi in final o baie de sange orchestrata. Exemplele sunt numeroase si pot merge de la Revolutia din decembrie '89, pana la Marea Revolutie din Octombrie. Iar daca ne uitam si mai in urma, spre sec XIX, tot ceea ce vom descoperi in spatele agitatiilor politice de anvergura va fi societatea secreta (vezi James Billington – “Fire in the minds of men”). Probabil ca specializarea contemporana in “conflict management” isi trage seva de aici...

De asemenea, ramai perplex cand vezi catinerii imposibil de “manipulat” iti indica solutia problemei la Minsterul Global al Transhumanismului, UNESCO. “Society as such embodies no values comparable to those embodied in individuals; but individuals are meaningless except in relation to the community” (Julian Huxley – UNESCO – “It’s purpose and it’s philosophy”). E clar: ticalosii locali trebuie sa lasa locul arhanghelilor globali.

Nu in ultimul rand, o alta presupozitie care opereaza cu lejeritate in comentariile neutre priveste rolul mesianic al tinerilor. S-a trezit poporul cult, corporatist si neinfluentabil, iar prin vocea lui graieste insasi spiritul adevarului. Orice ar spune, spune bine. Cu tableta alaturi si conexiunea wi-fi la indemana nu are cum sa dea gres. Ca in romanele rusesti despre nihilism, parintii se uita acum cu admiratie la copiii instruiti in facultati si tari straine, dornici sa schimbe cat mai repede si cat mai radical lumea in care traiesc...